

8

Tomášek

ZPRÁVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

Jestliže si neuvědomujeme Boží lásku, nepochopíme ani smysl jeho přikázání.

Józef Augustyn

Úvodní slovo

Milí farníci,

ještě než si uděláte čas na letní odpočinek (doufám, že tuto důležitou součást duševní hygieny nezanedbáte!), přichází k Vám poslední číslo farního časopisu v tomto školním roce.

Tentokrát mám několik důležitých informací.

Nejdříve o varhanách. Už za mého předchůdce, otce Petra, byla naplánovaná jejich oprava a víceméně pravidelně konáme sbírky, abychom nashromáždili obnos

potřebný k jejich opravě. Začátek prací se již blíží. Nedokážu říci nic přesnějšího, jen to, že v posledních týdnech jsme se několikrát sešli s ekonomickou radou farnosti, abychom vybrali firmu, která pro nás tuto opravu provede. Jsme v konečné fázi výběru, ještě si ověřujeme reference, abychom se poučili ze zkušenosti jiných s případným zhotovitelem. Potřebujeme také schválení z biskupství a zřejmě již brzy podepíšeme smlouvu s vybranou firmou. Je možné, že tato firma bude ochotna začít s pracemi již v létě, o tom budeme ještě jednat. Předpokládána

délka opravy je sedm až osm měsíců. Zatím nám chybí asi půl milionu korun, ale věřím, že do konce oprav budeme mít potřebný obnos celý. Snad si mohu dovolit poprosit Vás i nadále o štědrost při následujících sbírkách na tuto opravu – budou se konat tak jako dosud vždy první neděli v měsíci.

Za druhé děkuji Veronice Svobodové za vedení dětské scholy. Chystá se tuto službu předat, a já se už těším na spolupráci s její nástupkyní.

Bylo by třeba v tom děkování ještě chvíli pokračovat, ale omezím se jen na to, co je letos nového. Možná jste si všimli nových lektorů, kteří věnovali čas a energii lektorskému kursu a již nám při bohoslužbách předčítají Boží slovo. Díky. V posledním roce se také zorganizovaly v několika skupinkách ženy, které se starají o květinovou výzdobu: díky za tu službu i za Vaše kreace, některé jsou skutečně umělecké.

Mohu ještě pokračovat? Měl bych, ale příliš bych překročil rámec úvodníku. Tak díky vám všem, kdo jakýmkoli způsobem přispíváte k tomu, aby naše farnost byla živým společenstvím, a aby v ní vše fungovalo tak jak má.

Ještě jednou Vám všem přeji krásnou dovolenou a mladým skvělé prázdniny, zvláště aby se Vám vydařilo světové setkání mladých se Svatým otcem Františkem.

Váš farář Jan Mráz

Informace

Aktuální dění ve farnosti

- **Biskupské svěcení.** Nový brněnský pomocný biskup Pavel Konzbul přijme biskupské svěcení v den slavnosti diecézních patronů sv. Petra a Pavla dne 29. června 2016 ve 14.00 hodin. Ve stejný den v roce 2003 přijal na Petrově i kněžské svěcení.
- **Kněžské svěcení** přijmou v sobotu 25. června 2016 v 9.00 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně z rukou biskupa Vojtěcha Cikrleho čtyři jáhni brněnské diecéze. Termíny primičních mší svatých jsou zveřejněny na **www.primice.cz**
- **Katolická charismatická konference 2016** se letos uskuteční ve dnech 6. až 10. července 2016 na výstavišti BVV v Brně. Program konference je na **<http://konference.cho.cz>**

• **Jsi dívka a je ti 12 až 18 let** a chceš lépe poznat sama sebe a zdokonalit svoji osobnost? Trápí tě některé otázky týkající se dospívání a hledáš, komu se můžeš svěřit? Chceš poznat něco více o lidské sexualitě? Chceš se umět dobře nalíčit a pečovat o pleť, o své vlasy? Navštiv náš kurz **Být sama sebou**, který se koná 18. 7. - 22. 7. 2016 či 15. 8. - 19. 8. 2016 denně od 9:00 do 13:30 Více informací naleznete na <http://www.cenap.cz/wks-byt-sama-sebou.php>. Těšíme se na Tebe.

• **13. diecézní pouť rodin** ve Žďáru nad Sázavou, letos spojená k putováním k Bráně Svatého roku milosrdenství, proběhne v sobotu 27. srpna 2016 od 9.00 do asi 16.00 hodin v duchu motto: „Láska je radost“.

Pontifikální mši v 10.00 hodin bude předsedat nový brněnský pomocný biskup Pavel Konzbul. Příležitost ke svátosti smíření bude možné využít také u přítomného misionáře milosrdenství P. Jozefa Gruby, SAC.

Malí i velcí poutníci se mohou těšit na bohatý program: komentovaná prohlídka baziliky Nanebevzetí Panny Marie, koncert, divadlo, výtvarné dílničky, program pro mládež, „Zahrada milosrdenství“ a mnoho dalšího.

Více informací na www.crsp.cz

Z farní charity

Milí farníci!

V tomto předprázdninovém čísle Tomáška vám chceme poděkovat za celoroční modlitby a podporu. I když naše charita už nezprostředkovává konkrétní služby potřebným, stále můžeme poskytovat finanční podporu na nejrůznější potřeby, ať už u nás nebo v zahraničí.

Na stolečku s novinami jsou k dispozici materiály obsahující charitní služby dostupné v našem městě. Tyto materiály můžete nabídnout lidem, kteří se na vás obrátí s prosbou o pomoc v akutní nouzi.

Příspěvky do charitní pokladničky jsme tentokrát poukázali na tyto účely:

LL – Likvidace lepry	4 000 Kč
Fidcon - pomoc Haiti	4 000 Kč

Přejeme vám všem požehnané letní měsíce naplněné novými zážitky s Bohem i bližními, odpočínutí od každodenních starostí a těšíme se na opětovné setkávání po prázdninách nejen na stránkách Tomáška.

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

Ježíš řekl: Kdo svůj život pro mne ztratí, získá ho.

Lk 9,24

Všechna náboženství a všechny filozofické systémy, které mluví o člověkově a o jeho životě, se musí také vyjádřit k problému bolesti a utrpení, protože tyto skutečnosti se týkají všech lidí a tělesný život každého člověka jednou skončí. Utrpení může mít veliké množství tváří. Člověk se s ním může setkat jako s nemocí tělesnou anebo duševní, ale také jako s důsledkem jednání druhého člověka. Tak trpěli třeba lidé v koncentračních táborech. Když je utrpení velké a dlouhé, člověk se ptá, kde je ve chvílích, kdy trpí, Bůh, o kterém věří, že je všemohoucí, vševědoucí. Tento Bůh na něj zapomněl? Nezáleží mu na trpícím člověku?

Ze všech náboženství na tuto lidskou otázku dává odpověď pouze křesťanství, které tvrdí, že Bůh je v osobách těch, kteří trpí. On snáší bolest spolu s nimi a dává jim sílu, aby utrpení vydrželi a dává také smysl a trvalou hodnotu všemu, co člověk snáší. Taková víra pomáhala lidem

přežít i v těch nejtěžších životních situacích, kdy se zdálo všechno beznadějně ztracené. I když to i pro tyto lidi bylo velmi bolestné, měli v duši vyrovnanost, spokojenost a jistotu, že on je neopustí.

Víme, že taková víra je dar, který člověk od Boha dostává. Takovou víru si nikdo nemůže dát sám, nemůže ji dostat od druhého člověka. O takovou víru musí člověk prosit a když ji dostane, musí mít snahu ji prohlubovat přijímáním svátostí a modlitbou. Taková víra se osvědčí v těch nejtěžších chvílích a dá člověku všechny síly, které potřebuje. Žádný člověk neví, co ho čeká v budoucnosti, s čím se bude muset umět vyrovnat, a proto musí prosit Boha o světlo poznání a o sílu všechno prožívat správně, aby splnil poslání, které dostal a svým životem se připravil na život věčný.

Dostali jsme přirozené vlastnosti a schopnosti a také dostáváme pomoc v jednotlivých situacích, které prožíváme. Když budeme využívat těchto darů a spolupracovat s Boží milostí, budeme vždycky schopní dobře prožít všechno, co v našem životě bude. Prospějeme tím sobě i všem lidem, za které máme zodpovědnost.

o. J. Šik

První svaté přijímání 2016

Příprava na první svaté přijímání vlastně začala již v náboženství, které děti navštěvovaly ve škole nebo na faře s panem kaplanem. Tam se děti seznámily mezi sebou a také s hrou Městečko Jeruzalém usíná, speciálně vytvořenou pro hodiny náboženství.

Poté jsme se sešli s panem farářem, který nás i naše děti obohatil nejen o nové poznatky. Dětem vše důkladně vysvětloval, snažil se přiblížit různé okolnosti a významy, které by pro děti mohly být obtížně pochopitelné, například slovo setník vyložil jako vojenskou hodnost velitele čety sta vojáků a okamžitě přišla otázka kolika vojákům velí milicionář?

Moc se nám líbilo také přirovnání města Kány Galilejské k Brnu na Moravě. Nás si pan farář získal nejvíce výrokem o tom, že poslední budou prvními, když shovívavě komentoval náš pozdní příchod (my bohužel chodíme všude pozdě). Chtěla bych ocenit, že děti se hlásily dobrovolně, spíše šlo o diskuzi v přátelském duchu (zvláště poté, co se zjistilo, že si děti pletou farář a farmář). Naše přípravné setkání bylo vždy zakončeno požehnáním. Svátost smíření děti prožily v kostele, většinou doprovázené rodiči.

Foto redakce

Nedělní mše probíhala slavnostně, mnozí z nás se neubránili dojetí. Děti byly soustředěné, rodiče natěšení, zpěvácci sladění a i svíce se nakonec podařilo ministratům zapálit. Děkujeme všem, kteří se za naše děti modlili a panu faráři i panu kaplanovi za trpělivost, vstřícnost a laskavost.

Jitka Venhudovalá

Foto Jakub Holas

Farní pouť na Vranov

Tradiční farní pouť se konala v sobotu 7. května. Stejně jako v minulých letech jsem ráno váhal, jestli půjdu. Ale vzpomněl jsem si, že na jedné z minulých poutí pan farář Vrbacký při zahájení řekl něco v tom smyslu, že pokud se nám ráno nechtělo jít a přesto jsme přišli, je to to nejlepší, co jsme ten den mohli udělat. A tak jsem vyrazil.

Když jsem ve Štefánikově čtvrti nasedal do autobusu linky 57, připadal jsem si jako na dětské mši u Tomáška. Jenom ta řada dětí naseděla vpředu, ale na zadním dlouhém sedadle a ještě na dalších sedadlech. Nevím, kolik lidí tou linkou jelo, ale naprostá většina byli „tomáškovci“. Po cestě a hlavně v Soběšicích (přípoj z Králova Pole) se počet postupně zvětšoval. Na základě zkušenosti z minulého roku byl tentokrát sraz v Útěchově již o půl deváté. Poutníci vysedli, předali zásoby pro společné pohoštění, vítali

se mezi sebou a s těmi, kteří dojeli vlastními povozy.

Tedy ne všichni cestovali motorizovaně. Pan kaplan a Vojta Pospíšil to vzali tak, že když pouť, tak pěšky až z Brna. Přečtete si, jak tu cestu líčí pan kaplan:

Po ranní modlitbě v kostele jsem asi v 5:45 vyrazil sám po ulici Milady Horákové směr zastávka šaliny Venhuda. Zde se ke mně připojil Vojta Pospíšil a v tomto složení jsme svižně vyšli z Brna přes Lesnou na Soběšice a Útěchov. Jelikož nám naše přibližně dvanáctikilometrová trasa nezabrala ani tři hodiny, jak tvrdila navigace, ani celé dvě a půl hodiny, jak jsem lstivě tvrdil Vojtovi já, byli jsme na konečné v Útěchově už po osmé. Tak jsme se pozvali k Burešům, abychom jim dali možnost vyzkoušet si na nás skutky milosrdenství ujímat se těch, kdo jsou na cestách, sytit hladovějící, dávat kávu žíznicím a trpělivě snášet nepříjemné lidi. Než jsme stačili naše hostitele řádně prozkoušet, volal Keprník, kde že se to flákáme, a setkání s hlavním proudem poutníků bylo dílem okamžiku. Už se těším, že se k nám za rok někdo přidá.

Tak se stalo, že v čase, kdy už bylo dobré vyrazit, začal Honza Keprt shánět číslo na pana kaplana. Nakonec zjistil, že už ho má v mobilu a dovolal se ho. Oznamil nám, jak se věci mají a dal pokyn k tomu, abychom vyrazili. Zdržení mělo tu výhodu, že i ti poutníci, kteří vždycky chodí pozdě, nás tentokrát nemuseli dobíhat. Naštěstí Burešovi bydlí po cestě, a tak se k nám Vojta s panem kaplanem plynule přidali. Na louce

na okraji Útěchova proběhlo tradiční zahájení. Po modlitbě nám pan kaplan rozdál náměty k přemýšlení během pouti. Jednalo se o tyto skutky milosrdenství:

a) Skutky tělesného milosrdenství

1. Sytit hladovějící (1Kr 17,1-16)
2. Dávat pít žíznivým (Jan 4,1-14)
3. Oblékat ty, kdo nemají nic na sebe (Lk 3,7-16)
4. Ujímat se těch, kdo jsou na cestách (Žd 13,1-2 a Gn 18,1-14)
5. Navštěvovat nemocné (Mt 8,5-10)
6. Navštěvovat vězně (Mt 25,31-40)
7. Pohřbívat zesnulé (Tób 1,16-22)

b) Skutky duchovního milosrdenství

1. Radit pochybujícím (Mt 19,16-22)
2. Poučovat neznalé (Mt 28,16-20)
3. Napomínat hříšníky (Lk 3,7-20)
4. Těšit zarmoucené (Ř 12,6-18)
5. Odpouštět urážky (Lk 23,33-43)
6. Trpělivě snášet obtížné lidi (Mt 22,34-40)
7. Modlit se za živé i zemřelé (Mt 7,7-11)

Potom jsme již přešli silnici do Adamova, vešli do lesa a vyrazili k určenému cíli. Jenom první část cesty byla trochu náročnější pro kočárky, ale i to se dalo bez problému zvládnout. Během cesty jsme měli čas si povykládat, trochu přemýšlet o zadaném tématu a radovat se z krásného dne. Počasí nám tentokrát opravdu přálo. Asi po hodině cesty byla zastávka. Děti začaly svačit, ale pan kaplan moudře rozhodl, že my

dospělí nejprve občerstvíme ducha a potom tělo.

Foto redakce

Veronika vzala děti stranou. Měla pro ně nachystaný program, a taky krabici různých čokolád a oplatek. Zajímavá byla informace, jak se taková krabice během roku plní.

My starší jsme se sešli ve skupinkách, které měly stejné téma k zamyšlení. Naše skupinka měla promýšlet jak „Těšit zarmoucené“. Mimo jiné jsme se shodli na tom, že pokud neznáme dobře příčinu zármutku, může to být úkol velmi těžký a ne vždy stačí dobrá vůle. Po závěrečné modlitbě jsme vybalili zásoby, posvětili a pokračovali v putování. Cesta rychle uběhla a již tu byla poslední rovinka před Vranovem. Informace, že nás tam bude vítat pan senátor Papoušek, se ukázala z kategorie rádia Jerevan. Nebyl to pan senátor, ale jeho vnučka Klárka. Ale i to bylo milé.

Tomáš (Zub) navrhoval, abychom preventivně odbočili do lesa, ale nakonec jsme to neudělali, což se později ukázalo jako ne příliš moudré rozhodnutí. Když jsme totiž došli ke kostelu, zjistili jsme, že k hrobce Lichtenštejnů je výrazně ztížený přístup. Kdo to tam zná, ví, že nešlo primárně o hrobku, ale o objekt ještě před ní. Zdatnější jedinci ten nízký plot přelezli, a ostatní dali přednost pohostinnosti duchovního centra.

Protože letos jsme vyrazili o tu půlhodinu dřív, měli jsme na Vranově přede mší dost času. A tak některé odvážné děti dávaly věnečky z pampelišek na kříž na střeše hrobky Lichtenštejnů, což byla taková malá zkouška odvahy. V tuto dobu se k nám přidali další motorizovaní poutníci, kteří přijeli po vlastní ose a nakonec ti, kteří přijeli autobusem. Taký přijel pan

farář a Ivan Synek (pan Palacký šel celou cestu s námi). Autobus nemohl dojet až ke kostelu, a tak kdosi vzal auto a jel naproti těm, pro které by ta cesta od myslivny byla moc dlouhá. Jeden ze skutků, které pan kaplan ve svém výčtu neměl. Potom jsme již vytáhli z batohů a jiných příručních zavazadel teplé oblečení a šli do kostela na mši.

Varhaník (nebo varhanice?) moudře pamatoval na ty, kteří zapomněli brýle a hrál jednu z nejznámějších mariánských písní. Před ofěrou pan farář oznámil, že výtěžek půjde na opravy vranovského kostela. Pokud během ofery něco cinklo, byly to příspěvky malých dětí. Jinak bylo ticho, protože bankovky necinkají. Je patrné, že poutníci byli štědrí (a to asi těžko četli článek pana doktora Weinbergera, který vyšel v Tomáškově v pátek večer). Chybička se občas vloudí, naše Klárka si zapomněla říci o bezlepkovou hostii. Ještě že víno je zaručeně bezlepkové.

Protože jsem měl v sobotu odpoledne ještě jiný program, nebyl jsem na občerstvení v sále duchovního centra ani na programu v zahradě. Informaci o této části poutě vám musí sdělit někdo jiný.

Nevím už, kdo řekl tuto moudrou myšlenku. „Na pouti není důležitý cíl, ale cesta sama. A hlavně to místo, odkud jsme vyšli. Protože tam se budeme (posílení na duchu i na těle) vracet.“

Pavel Koukal (starší)

Foto redakce

Farní pouť - odpoledne

Po skončení mše svaté následovalo občerstvení v duchovním centru. Po požehnání, které udělil pan kaplan jsme se mohli s chutí občerstvit. Bylo tam připraveno jídlo z dobrovolných příspěvků na srazu. Přes okna krásně svítilo polední slunce a my jsme mohli okusit například výborné kousky pizzy nebo dobrého cukroví a mnoho dalších věcí. Stoly se prohýbaly. Nebylo málo ani pití, například kávy, nebo ovocných sirupů.

Poté následoval v tamní zahradě program pro děti. Děti obcházely stanoviště, které připravily starší děti, s kartičkami, na které po splnění daného úkolu dostaly „razítko“, že úkol splnily. Děti například musely najít korálky v trávě a poté je navléci na provázek nebo prokličkovat slalom s míčem, pak vystřelit na bránu a dát gól. Stalo se i mnoho dobrodružných okamžiků, například míč přeletěl plot a spadl do sousední zahrady, odkud ho musel odvážný jedinec vyprostit. Těchto úkolů však bylo mnohem víc. Pro mladší děti byly úkoly samozřejmě zformovány jednodušeji než pro ty starší. Po splnění všech těchto úkolů děti odnesly kartičky na start, kde dostaly zaslouženou odměnu v podobě sladkostí. Následně

děti mohly jít na další kola, dokud je to nepřestalo bavit.

Mezitím si dospělí povídali před duchovním centrem s výhledem do zahrady na svoje děti. Vše proběhlo v dobré náladě. Bylo příjemně teplo.

Pro zájemce po těchto hrách bylo uskutečněno opékání špekáčků v dolní části zahrady, kde byl rozdělán oheň.

Petr Zelenka (mladší)

Víkend rodin

s malými dětmi

Od roku 2010 pořádá komunita Emmanuel tzv. „Víkend rodin s malými dětmi“. Rodiny, které se této akce v minulosti účastnily, projevíly zájem o další pokračování. Akce tedy nezůstala jednorázovou záležitostí a ve dnech 29. dubna až 1. května 2016 proběhl tzv. „Pokračovací víkend rodin s malými dětmi“. Místem společného setkání byl opět Fryšták – Dům Ignáce Stuchlého. Víkend byl zaměřen na dvě témata (která si rodiny dopředu vybraly) – „výchova“ a „snažování zaměstnání a rodiny“.

Nyní chceme pozvat rodiny, které mají děti do 12 let věku, do Fryštáku, kde se bude ve dnech 16. až 18. září 2016 konat „Víkend rodin s malými dětmi“. Jste srdečně zváni (y).

Eva Sperátová

Závod Martina Středy

Severky Ymca T.S.

Jako každý rok jsme i letos vyrazili jednu červnovou sobotu na závody ZMS. Je to nejlepší skautská akce. Tento rok byla 4. června. Při ZMS soutěží tříčlenné hlídky, běhají podle mapy po lese a plní úkoly. Účastníci často zabloudí, ale vždycky se zatím našli. Jestli tedy někdo neběhá po lese dodnes. Ale asi ne.

Byla jsem tento rok ve skupince s Barčou Koukalovou a Natálkou Chrástovou. Takže jsme byly docela malé. Sešly jsme z cesty asi 3 km, a pak jsme se musely vrátet, ale dorazily jsme v pořádku do cíle. Nejlepší úkol bylo střelení do terče u Kočičáka. Pak tam byla morzeovka, zdravotnictví, uzly, zálesácké dovednosti a finská stezka. Bylo pět hlídek a my jsme dorazily druhé. První byli Maruška Koukalová s Jakubem Vrabcem a Lídou Kapitánovou. Za odměnu jsme dostaly plavací tyče, už se těším, až si s nimi zaplavu.

Dorotka Zelenková

Nebojme se

Anděl strážný je stále s námi

Znám jednu starou paní, jejíž víra pohne skálou. V jejím vztahu k Bohu je však stejnou měrou zastoupen cit i rozum, tudíž stojí nohama pevně na zemi a žádná zjevení nemívá. Přesto si myslí, že jednou viděla anděla strážného.

Jako každá babička pomáhala své dceři s dětmi, třeba tím, že s nimi šla na procházku. Tak si to jednou maširovali – v kočárku spokojené miminko Tobiáš, dvouletá Terežka poskakovala a těšila se na bábovky (na tu v babiččině tašce i na ty z písku). Jen pejsek Taff pobíhal na vodítku lehce nespokojen sem a tam. Babička udržovala rozumnou vzdálenost od štěňátka, ani moc blízko ani moc daleko. Už se blížili k parku. Za silnicí už byla jen travnatá plocha s lavičkami, pískovištěm a nízkými keříky. Když v tom se ze spokojeně spícího miminka stalo nespokojeně plačící mrně a babička se k Tobiášskovi sklonila, aby mu dala nějakou hračku. Přitom jí vyklouzlo vodítko a osvobozený Taff vyrazil jako blesk. Terežka, budoucí sprintérka, ho následovala a už vběhli do silnice. Najednou ze zatáčky vyrazilo auto rychlostí značně překračující tu povolenou. Babičce se zastavilo srdce,

ale tu vidí nějakého mladého pána, co strhl Terezku na druhou stranu silnice a nespokojeně troubící auto prolétlo kolem, aniž by přibrzdilo. Babička přeběhla silnici a zvedá řvoucí Terezku. První myšlenkou je dík Bohu spojený s tím, že poděkuje pánovi v šedé bundě. Nebyl tam. Je pravda, že tam nebyl ani před chvilkou, kdy se dívala do parku. Měl důvod plížit se za nízkými keříky? Aby v tak krátké době přeběhl silnici zpátky a zmizel za dosti vzdáleným rohem, to by musel mít křídla. Možná je měl.

Babiččino poděkování se tedy neslo dvojnásobnou silou k nebi, když uklidňovala Tobiáška. O Terezku se staral Taff a lízáním dezinfikoval odřeniny. Děvčátko už jen vzlykalo a pusinkovalo Taffíka. Za normálních okolností by ji babička napomenula, ale teď se roztrásla natolik, že zamířila k lavičce u pískoviště a usedla, aby se mohla spokojeně třást. Obě děti se už obalovaly pískem a Taffík dováděl na oplocené travnaté ploše určené pro pejsky. „Babí, poď nám udělat bábovku!“ volá Terezka a Tobiášek šmejdící po kolenou se přidává „Baba, báku, báku.“ Svět se vracel do normálu. Jen babiččina večerní děkovná modlitba je vroucnější než obvykle. Nosí andělé šedou bundu?

Brzy se nám děti rozjedou do táborů, na chaloupky a my nebudeme moci být s nimi a chránit je. Zejména o ty malé máme strach, aby se jim nic

zlého nestalo. Starost o ty velké je jiná, ale stejně velká. Modleme se za ně, ale nemusíme se zas tolik bát, anděl strážný je stále s nimi.

Marie Sojka Veselá

Prázdniny jsou za dveřmi

Děti školou povinné se na ně těší už od září, zato mnohým rodičům, kteří nemají odpovídající množství dovolené, přebíhá mráz po zádech.

Ale stačí, když se rozhlédnou a zjistí, kolik akcí je připraveno pro děti malé i pro ty dospívající. Čím jsou rodiče starší (tedy pardon zralejší), mají větší právo si o prázdninách odpočinout.

Čím jsou děti větší (nemusí to být ani 185 cm ☺), mají větší povinnost na sobě zapracovat. Doba je uspěchaná, během školního roku jim škola a kroužky zabírají spoustu času. Ale o prázdninách jim náš nejmenovaný kaplan otec Jakub Tůma nabízí a zve je na akce, kde se mohou nejen pobavit, ale i duchovně vzdělat, naučit se životu skorodospělého křesťana, popřemýšlet o svém životním poslání. Naše generace padesátníků si podobných akcí velmi vážila, neboť povětšinou byly tajné. Riskovali kněží,

naši rodiče riskovali své postavení v práci, my školáci další studia.

Neriskujte tedy, že prázdniny proflákáte u počítačových her. Je to totiž mnohem nebezpečnější, než vyjet v sedmdesátých letech – dobách normalizace, na chaloupku, kde den začínal modlitbou, pokračoval diskuzemi, pubertáckými hrami, přednáškami a končil modlitbou, jež byla v podstatě součástí i všeho ostatního.

A mrňousci se můžou těšit, že se obalí bahnem v lese, kde budou z klacíků stavět domečky pro skřítky, ale jelikož to vše k táboření patří a občas se tam objeví i nějaká chuva či chuvička, budou ponecháni hrám a odbahnění až večer (paření špinavých prasátek).

*Krásné a požehnané prázdniny
všem přeje redakce
a těšíme se na Vaše příspěvky*

Noc tam už nebude

Po krásných zážitcích z chudčické křížové cesty a farní pouti do Vranova jsme se s Hankou opětovně přemístili do našeho mateřského Tomáškovského kostela. Byl pátek závěru první červnové dekády a nezvykle zaplněné brněnské ulice v podvečerních hodinách zvěstovaly

vzrušenou atmosféru nadcházející noci.

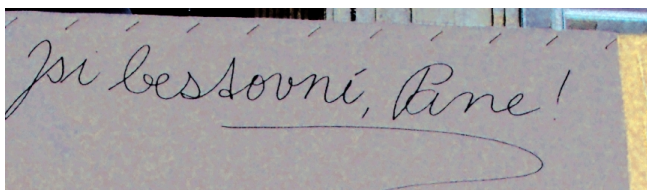
A úderem šesté to propuklo. Noc kostelů opětovně otevřela brány chrámů všem lidem – věřícím, hledajícím, pochybujícím i ateistům.

Když jsme se s Hankou v roce 2008 mohli se zástupci naší diecéze poprvé zúčastnit vídeňské Noci kostelů, netušili jsme, jaký rozmach v rámci této specifické aktivity nastane. Mohli jsme to však alespoň tušit, neboť vzrušená atmosféra Vídeňáků se přenášela i na nás a my jsme nasávali

vše, co se odehrávalo v chrámech i jejich okolí.

Za rok nato začala premiéra Noci kostelů v několika brněnských kostelích a modlitebnách. Je samozřejmé, že mezi těmito „začátečníky“ nechyběla ani naše farnost se svým kostelem, zasvěceným Panně Marii a svatému Tomášovi.

V „katoličkách“ jsme zachytili jeden pozoruhodný postřeh: při Noci kostelů se jedná o mohutné koncertní podium s největším počtem koncertů, odehrávajících se v jednom dni (v jedné noci) po celé ČR. V našem kostele tuto koncertní úlohu letos plnila dvě tělesa: Dětská schola a Choralisté. (Doufám, že příští rok přibude opět i chrámový sbor Jolly Singers.) Na dětském sboru se projevuje dlouholetá práce Chicken – starší zpěváci přecházejí do „Džoly“ a jsou pak svými proškolenými hlasy důležitou „novou krví“ Jolly Singers. Při zpěvu Choralistů se zaplnily lavice a šum v kostele utichl. Chorál rozezvučel chrámový prostor a další přicházející hosté naslouchali čtyřhlasým melodiím, jejichž zrod se nachází v daleké Byzancii. Fundovaný slovní doprovod, objasňující smysl, obsah a vznik

těchto skladeb doplňoval vědomosti všech naslouchajících.

Velké množství dětí se s radostí zúčastnilo jedné ze svých her – Najdi Jošta, menší děti dokončovaly svoje malířské výtvary na dlažbě okolo kostela a přenechávaly volná místa starším a někdy i dospělákům. Kolem kreslicích se pohybovaly davy lidí, kteří ochutnávali u „našich“ stánků v blízkosti vchodu do kostela mešní víno, diskutovali a prohlíželi si dětské výtvary, které se nacházely i pod Joštovými kopyty.

V Katolickém týdeníku se zmínil Orko v článku nazvaném *Večer, v němž se vytrácí rozdělení na „my“ a „oni“* o ochutnávce mešního vína u sv. Tomáše: „První rok se zkusilo 30 litrů, došlo za hodinu. Druhý rok vzali chlapci 60 litrů a došlo také za hodinu. Při ochutnávce se z mnoha

důvodů uvolňují společenská tabu i nálada, a snad se i promíchává to **my** a **oni**, ukazuje se, že všichni máme stejné starosti a tíží nás stejné problémy. A ano, dojde jistě řeč i na ty rozdíly: je jistě prospěšné postarat se o hladové, dát napít žíznivým a zahřát prochládlé.

V tom se shodneme. Jenomže co když se mě ti, kterým jsem dal chleba a pokrývku svěří, že mají hlad po smyslu, žízní po Životě, nebo se bojí smrti? Co jim řekneme pak?”

V prostorách chrámu měla komunita Emmanuel u svých stolečků tradiční tlačeničky. Maruška s Ivanem měli stále skloněné hlavy při

rozhovorech se zajímavými lidmi, jáhen Ivan se také nenudil.

Pavel s Honzou rozdávali svíčky jako na běžícím pásu a návštěvníci je ihned zapalovali a pokládali na připravené stojany, myslíce na své neblížší . . .

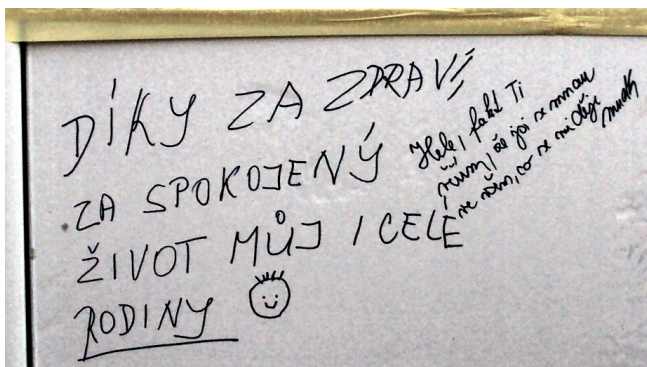
Velká plaketa s modlitbou Páně jim umožňovala najít nejen vhodná slova, ale současně je vedla i k hlubšímu zamyšlení. Lučka s dalšími „emanueláky“ odpovídali na množství dotazů a zájemcům předávali připravené brožury a kontakty.

Petr Zelenka v tomáškovském ministrantském hábitu se projevil jako zkušený průvodce, mluvčí a informátor v jedné osobě. V prostorách před oltářem přibližoval naslouchajícím historii markraběte Jošta, pochovaného v hrobce pod oltářem. Taktéž zmínil události, související s obrazem Panny Marie Svatotomské a stačil ještě odpovídat na dotazy, dotýkající se historie kostela.

Celá ta škála kulturních a duchovních programů vytvářela díky vynikajícímu režijnímu a organizačnímu propojení slavnostní atmosféru.

Do tohoto všeho dění celkem zdařile zapadl i stoleček Sdružení pěstounských rodin. Prezentace Sdružení s tradičním mottem – Žijí mezi námi, umožnila zájemcům získat informace a praktické poznatky z oblasti náhradní rodinné péče a z předchozích let víme, že ze zájemců se často stávají pěstounští nebo adoptivní rodiče.

Euforie z pohodově prožívané Noci ve mně asociovala slova, která pravidelně opakuji při štědrovečerní večeři: „Mamko, tentokrát se ti

ten salát (bramborový) mimořádně povedl“.

Z „našeho kostela“ jsem ještě stačil odskočit k jakubským sousedům. Jejich novotou zářící a projasněný prostor mě zaujal především obrazovou výzdobou, ukazující zničené kostely a kláštery nejen v pohraničních oblastech. Tradiční byla fronta zájemců, těšících se na pohled z věže kostela.

Proudící davy, většinou usmívajících se a diskutujících lidí, měly možnost se prostřednictvím kostelů seznámit s kulturními památkami a architektonickými díly našich předků od gotiky přes baroko až k dnešku. 48 kostelů a modliteben vč. kaple Matky Boží nedaleko hradu Veverí umožnilo mnoha lidem díky Noci kostelů první dotek s Něčím co Je. Kéž tedy platí citace ze Zjevení sv. apoštola Jana (srov. Zj. 21,25): „Jeho brány zůstanou ve dne otevřené, noc tam už nebude.“

Mirek a Hanka Opatřilovi

Fotky redakce

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

PRÁZDNINY. Děti si užívají prázdniny. Najdi na obrázcích alespoň 15 rozdílů.

PRO STARŠÍ KŘÍŽOVKA.

1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.	14.	15.	16.	17.	18.	19.	20.	21.

1. největší suchozemský savec; 2. král zvířat; 3. osobní dopravní prostředek; 4. „kamarád“ Karkulky; 5. orgán čichu; 6. prosklený otvor ve zdi; 7. kus nábytku; 8. vysoký štíhlý strom; 9. noční pták; 10. nádoba na koupání; 11. věrný přítel člověka; 12. první žena; 13. náplň tužky; 14. horní končetina; 15. soubor map; 16. první muž; 17. experiment; 18. Vinnetou; 19. dopravní prostředek na kolejích; 20. část rostliny; 21. evropské pohoří

Klára Špunt Zelinková